

Помер рекрут в непривітній столиці  
здалека від свого села,  
від матері, убогої вдовиці,  
від любки, що в селі жила.  
Помер, не бачивши у час конання  
ні слізки жалю, ні зітхання.

І вже єго везуть на чорнім возі,  
в могилу піп єго веде,  
музика грає марша по дорозі,  
гурток вояків мовчки йде.  
Лише не видко біля домовини  
ні матері, ні любої дівчини.

Помер рекрут, і труби грають смутно  
єму, байдужому в труні;  
під віком жалісної гри не чутно,  
бо він лежить у вічному сні.  
Вже дзвонять дзвони на цвинтарній  
брамі —

вітають гостя, що спочине в ямі.

А там в селі єго убога мати  
до нього пише лист дрібний:

"Мій сину иаймиліший, що чувати?  
Чому не пишеш, чи гнівний?  
Кланяєсь Настя Василеві своєму...  
Чи ти приїдеш на різдво додому?.."